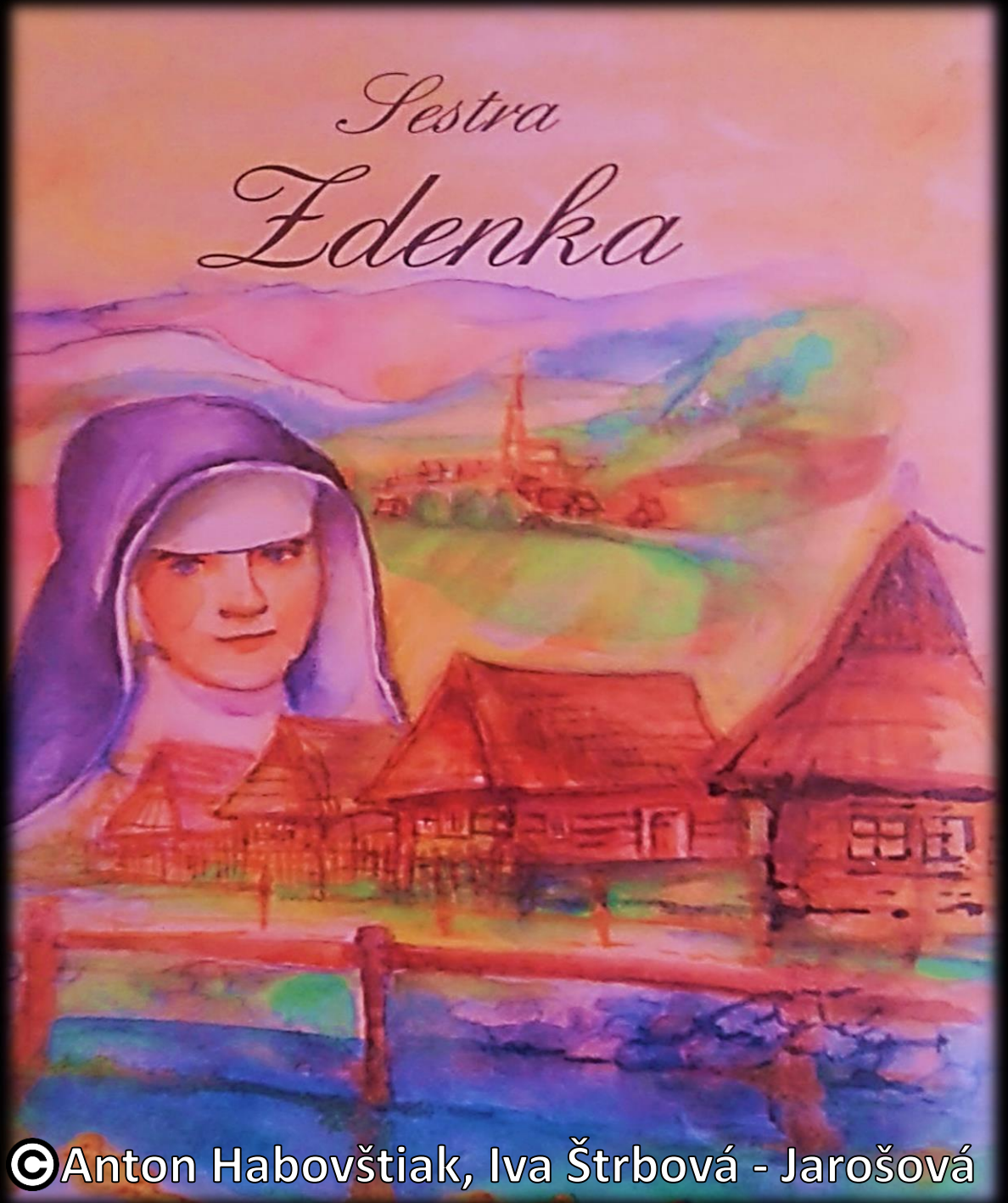

©Anton Habovštiak, Iva Štrbová - Jarošová

Bola raz jedna malá dedinka, ktorá sa volala Krivá.

Krivá preto, lebo jej ľudia dali meno podľa Krivého potoka,

ktorý tadiaľ pretekal,

a ten sa nazýval

Krivý potok.

V tejto oravskej dedinke žili v drevených domčekoch dobrí, nábožní a pracovití ľudia.

V jednom takom domčeku, v rodine Schelingovcov sa narodilo dievčatko.

Hneď po polnočnej omši utekal jej otecko domov a tešil sa, že sa narodila práve na Božie narodenie. Aj mamka aj on obetovali dievčatko Bohu.

Pri krste jej dali meno Cilka.

Cilka sa narodila ako desiata v poradí a mala potom ešte jedného mladšieho brata.

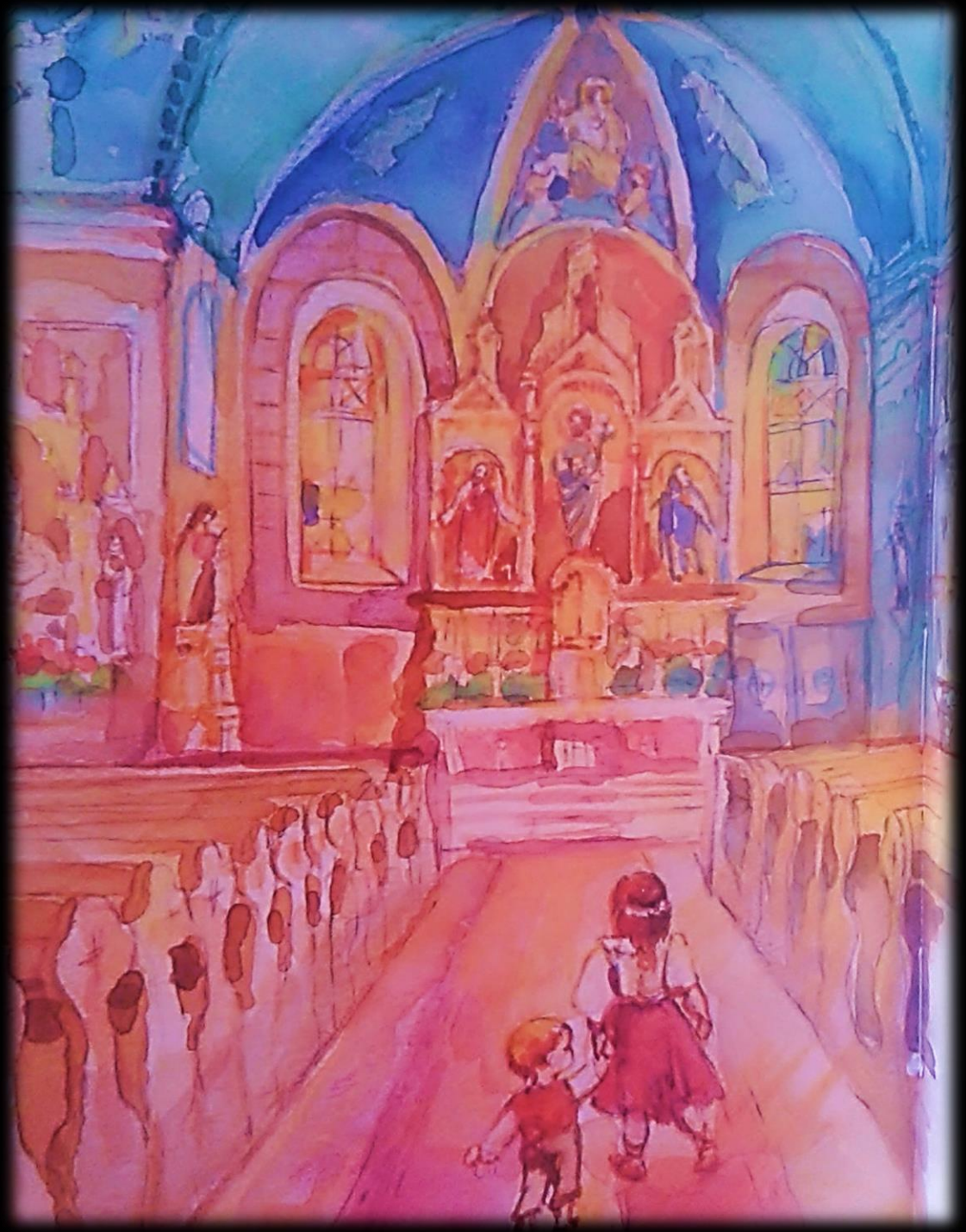

V rodine sa
spolu modlili,
chodili

do kostola
každú nedeľu
a aj cez týždeň.

V škole bola Cilka dobrou žiačkou a mala dobré známky. Rada pomáhala slabším pri písaní úloh.

Oproti škole
stál veľký
drevený kríž.
Cilka
s Cyrilom sa
pri ňom vždy
zastavili
a krátko sa
pomodlili.

Cilka sa
v kostole rada
modlila pri
bočnom oltári,
na ktorom bola
Panna Mária.
Za Cilku sa
modlievala aj
jej mama.

V ich dedine žili sestričky
z rehole sv. Kríža a Cilka
zatúžila žiť tak ako oni.
Chcela byť ošetrovateľkou
a zasvätiť svoj život Ježišovi.
Odišla žiť k sestrám
a urobila si ošetrovateľskú
školu.

Neskôr zložila prvé rehoľné sľuby

a prijala meno Zdenka.

Pracovala ako ošetrovateľka v nemocnici, kde ju všetci pacienti mali veľmi radi, lebo bola láskavá, milá a obetavá.

Hovorili o nej, že je
„anjel v ľudskom tele.“

Keď sr. Zdenka pracovala v nemocnici, začala štátna moc prenasledovať kňazov a zasvätené osoby. Trápili ich, mučili a nakoniec sa museli liečiť v nemocnici.

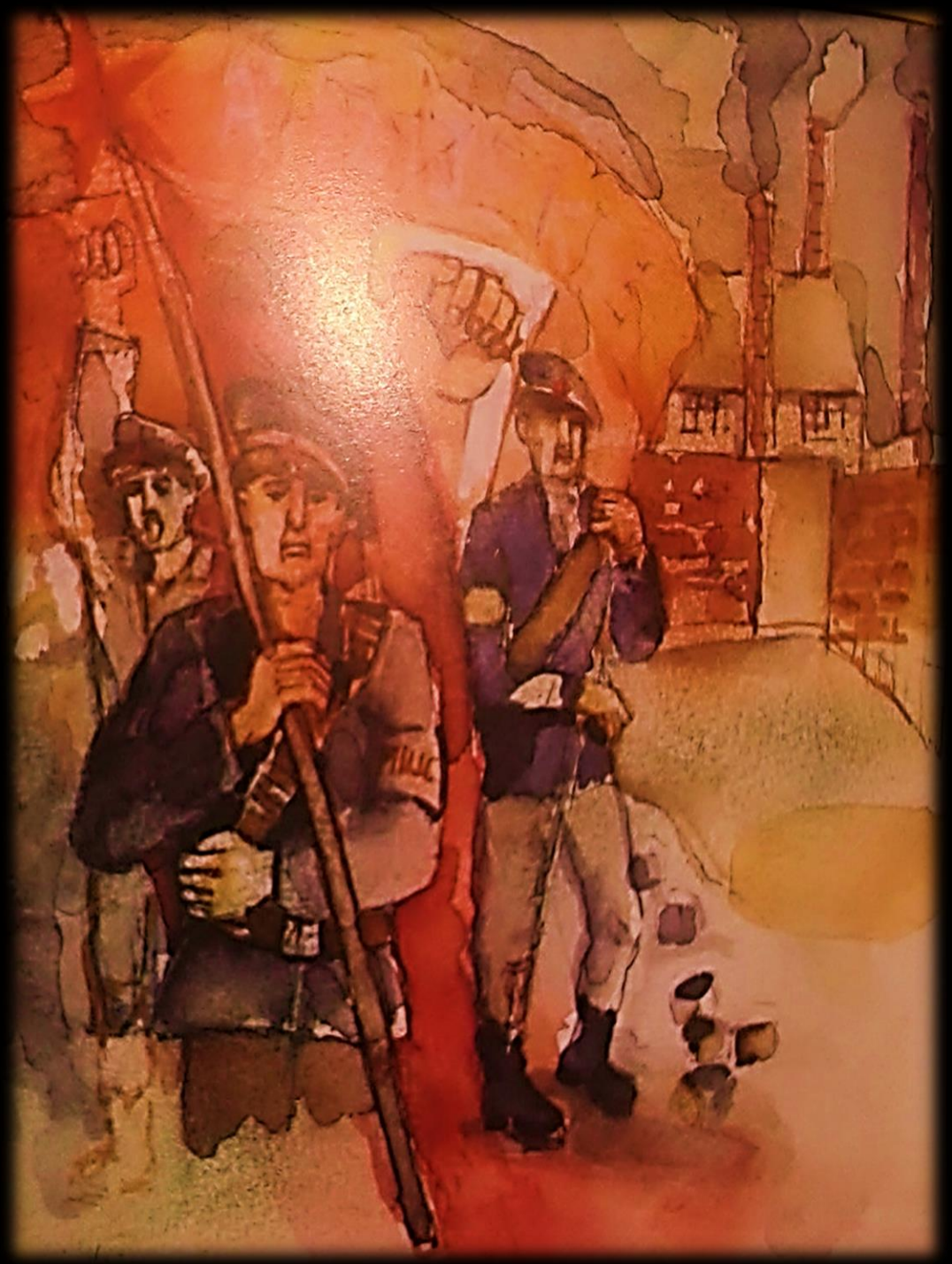

Sestra Zdenka vedela o takom kňazovi, čo sa liečil v nemocnici a túžila mu pomôcť. Dozvedela sa, že má byť odsúdený na smrť alebo väzenie, a preto sa mu rozhodla pomôcť.

Raz v noci prišla ku strážnikovi a ponúkla mu šálku čaju, do ktorého nasypala uspávací prášok. Strážca zaspal a väznený kňaz v tú noc s pomocou sestry Zdenky potajomky opustil nemocnicu v topánkach, čo predtým sr. Zdenka vyzula spiacemu strážcovi.

Na druhý deň príslušníci štátnej moci sr. Zdenku zavreli do cely v bratislavskej väznici a obvinili z velezrady. Chceli od nej vynútiť falošné priznanie. A keď odmietla, tak ju mučili.

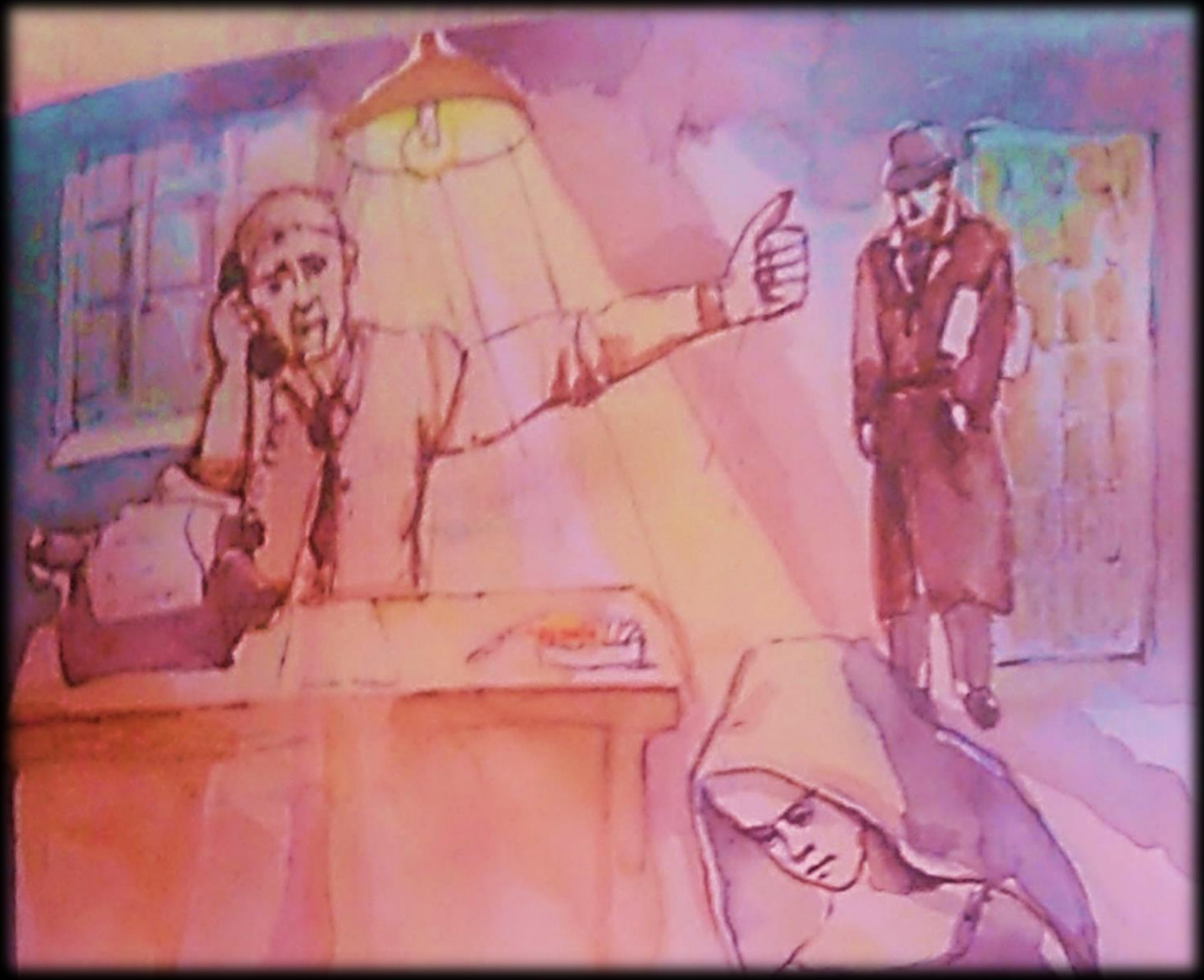

Držali jej hlavu pod vodou, bili ju, v mokrých šatách ju hodili do studenej cely. Chceli, aby im prezradila, kto jej pomáhal pri úteku kňaza.

Keď nijaké mučenie nepomáhalo, postavil ju pred súd a odsúdili na 12 rokov väzenia, kde ju naďalej trápili, ale ona to všetko znášala veľmi hrdinsky.

Keď už bola veľmi chorá a po operácii, prišla sa o ňu starať pani Helena, tiež väzenkyňa. Jej sestra Zdenka porozprávala o všetkých utrpeniach, ktoré zažila a poprosila ju, aby raz, keď príde na jej hrob, doniesla jej biele ruže, lebo ich má veľmi rada.

Sestru Zdenku pred smrťou prepustili z väzenia, lebo už bola veľmi slabá. V nedeľu 31. júla 1955 počas sv. omše prijala sv. prijímanie a zomrela. Na jej tvári aj po smrti zostal úsmev.

Svätý Otec Ján Pavol II. ju 14. septembra 2003 vyhlásil za blahoslavenú.